

ADVENTI HIRNÖK

TIZENHARMADIK ÉVF. 4. SZÁM 1936

OKTÓBER—DECEMBER.

Tjesztő előkészületek!...

Kelet kapujában, a Balkánon, tisztábban és félelmetesebben halljuk Armegeeddon dübörgését, a mohamedánok és a távol Kelet morajlását, melyet az ébredő népek és fajok lázadó és fenyegető hangulata ver. Kétségtelen, hogy Isten minden Igéje teljesül és a régen szunnyadó próféciai képek sötét jelenetei s alakjai végül megelevenednek. Szörnyű sürgés-forgás, ijesztő készülődés észlelhető a nagyhatalmak táborában s a velük társuló kishatalmak portáján. Minden elő van készítve. Egy óra leforgása alatt bármelyik nagyhatalom csendes telefon-körhívással átalakíthatja teljes iparát hadi-gyártásra, állami ügyvezetését és polgári békés életrendjét félnap alatt átváltoztathatja hadi állapotra s íme, a nagy, — az egész nemzetet felölelő hadi gépezet már meg is indult.

Ma még, mikor e sorokat nyomtatjuk, Isten kegyelme tartja vissza a vihart, de Európa, Afrika és Ázsia felett alacsonyan járnak a véstjósító sötét fellegek, összecsapásra készen. A népek harca kitörőben! Ezt érzik és tudják a föld lakói. Egy eddig nem ismert, a nagyok által is csak félve sejtett háborúra készülünk, melyben mindegyik résztvevő egyetlen célja a másik fél teljes megsemmisítése és eltörlése.

Minden tömörülésre, felfokozásra törekszik. Gyorsasági örület uralja korunkat. A vad hajsza mind nagyobb lesz, mintha az idő s távolság eltörlésére törekednének. Az elért sebesség nem elég, még nagyobb gyorsaság kell; mintha a levegőben volna e lázas szenvedély. Úgy van! Az ördög is siet, mert tudja, hogy kevés ideje van, s amit tenni akar, most kell tennie. Ez az

ő lelkülete, mely áthatja ez utolsó nemzedéket. Vajjon mit tesznek az istentszeretők és üdvözülni vágyók ily időben, mint amilyen e páratlan kor? Mint a próféciaák felsőbb osztályának tanulói, tanulmányozzák-e saját maguk számára Isten tervének titokzatos kibontakozását e bábeli zürzavarban? Figyelik-e a próféciaák menetrendjét és a rohanó eseményeket, mint azok pontos beteljesülését? Nékik is tudniok kell, hogy az idő rövid és a vég közel van. Az ő körükben, — akár csak a másik táborban — lázas készülődést kellene észlelni, nem a romboló eszközök gyártásában, hanem a bűnbeteg világnak a béke-üzenet utolsó hirdetése érdekében. Hajszolnók kell nekik is, de nem a világi nyereséget és előnyöket, hanem halódó lelkek mentési munkáját, azáltal, hogy a nemsokára eljövő Bírónak, az Ember Fiának kegyelmi üzenetét résztvevő szívvel, ellenállhatatlan szenvedéllyel közlik. Sietniök kell idegen országokba, honnan lelki világosságot keresők hívó szava hangzik. Tétovázás nélkül, áldozatot hozva, sietniök kell a száz és száz úton, melyet az isteni gondviselés most nyitott számukra.

Ha pedig látsz egy ráérőt, földi ügyekkel, bajokkal pepecselőt, egy elégedetlen mormogót, vagy hibakereső vádolót, vagy édes álomban ringó öncsalót, vagy bárkit, akinek bármilyen fontosabb mint előkészülete, úgy szól neki szívvel, Jézus részvételével: Testvérem! Kelj fel, öltözz fel, övezd magad gyorsan, gyűjtsd meg szövedneked, készülj hát elő! Avagy nem látod még, hogy minden kész, hogy édes hazánk integet felénk?

Sohlmann K.

A Generálkonferencia 43-ik ülése.

Kivonat a pénztárnok jelentéséből.

Feladataink teljesítése bizonyosága annak, hogy a csodák kora még nem múlt el. Számos missziótársulat, anyagi eszközök hiányában, kénytelen volt misszionáriusainak nagy részét visszahívni; de a Generál-Konferencia gondoskodott arról, hogy embereink mind helyeiken maradhattak, a misszióelőjárók értesítést kaptak, hogy minden munkást tartsanak helyén és senkit se küldjenek haza, aki egészséges és munkaképes.

Látjuk, hogy a négy év előtti utolsó Generál-Konferencia óta az adományok csökkentek, de nem ez művünk előrehaladásának mérőszinórija. Ma az üzenetet sokkal több nyelven hirdetjük, sokkal több nyelven nyomjuk iratainkat, több orvosi intézményünk van, több iskolánk több tanulóval, több gyülekezetünk sokkal több taggal. Ez bizonyítja, hogy nem a dollár, hanem a Szentlélek hatalmas munkája, hogy művünk fejlődik.

A multban rábíztuk magunkat hathatós szervezetünkre; büszkék voltunk arra, amit szervezett fáradozásainkkal elvégezhattunk. Hogy ez eddig helyes, vagy helytelen volt-e, az a jövőre nézve nem jelent semmit, mert hiábavalóság volna továbbra is így folytatni. Közösségünknek vannak tekintélyes értékei földekben, hol szervezetünk tevékenykedését a többség rendeletére teljesen vagy lényegesen megszorították. Nem szabad magunkat arra bízunk, ami oly könnyen szétrombolható, nem szabad abban bízunk, amit oly könnyen elvehetnek tőlünk. Csodálatos szervezetünk van s őszintén hisszük, hogy isteni vezetésnek köszönhetjük. Minden igyekezetünkkel azon kell lennünk, hogy ezeket az értékeket megtartsuk, kiépítsük és hatásosabbá tegyük, azonban sosem helyettesíthetjük a felülről áradó erőt. Nagyon hasznos munkánkra, ha itt e konferencián, valamint művünk minden határán, a jövőben arra gondolunk, hogy a Szentlelket nem lehet helyettesíteni. Erőink és segélyforrásaink szervezetsége, személyes képességek, munkateljesítmények, tanulékonyok, higgadt értelem, mindezek hathatósan hozzájárulnak feladatunk teljesítéséhez, de nem helyettesítik a mennyből származó Szentlelket, s nem szabad, hogy eme fentről származó s nagyon szükséges erőnek útjában álljanak. Világszéles művünk néhány fontosabb területén a jelenleg uralkodó viszonyoknak csak úgy tehetünk eleget, ha annak bölcsességében és ismeretében dolgozunk, aki a kezdetből látja a véget és tudja, hogy Szentlelkének erejére szükségünk van.

Az adventmozgalom egysége.

1. Állandóan törekedjünk az összetartásra, s kerüljük a nemzetiségi, faji öntudat hangoztatását és az önállóságot, ami szakadások okozója lehet. Állások utáni törtetés, uralomra vágyás, vagy más országok lakói iránti ellenszenv, ne verjen gyökeret szívünkben. Keressük a hitet, mély alázatosságot és bizalmat, — ez fog egységet és eredményt hozni.

2. Hosszú évek tapasztalata arra vezetett, hogy az adventi mozgalomban az egység megőrzésének leginkább bevált módja, ha a különböző országokban dolgozó munkásokat kölcsönösen kicseréljük, ami által többféle adomány és tapasztalat árad az illető területekre.

3. Mivel még vannak országok és nyelvterületek, hol nincsenek iskoláink, hogy ifjainkat a lélekmentés munkájára kiképezzük, ajánljuk, hogy ilyen helyeken a lehető legsürgősebben iskolákat állítsunk fel, ami által anyanyelvükön részesülhetnek oktatásban és dolgozhatnak saját népük között.

4. Ajánljuk, miszerint misszióterületeken, hol visszamaradt és iskolázatlan nemzetek közül sokan fogadják el az igazságot, hogy prédikátorok és vezetők nagyobb számban kiképeztessenek. Adjuk át ezeknek a kiképzett munkásoknak a felelősségteljes vezetőállásokat, lehetőleg mielőbb. Ezzel tehermentesítjük a túlterhelt misszió-vezérkart, jobb összműködést biztosítunk a bensülött munkások között, a műnek jobb támpontokat biztosítunk s a gyülekezeti tagok szívében nagyobb bizalmat keltünk. Ajánljuk továbbá, az ilyen területek asszonyainak kiképzését, hogy mint háziasszonyok és a munkában férjeik segítői, képesek legyenek Isten művében eredményesen tevékenykedni.

Ha a népünk között uralkodó viszonyokat szemléljük, arra a meggyőződésre kell jutnunk, hogy nagy lelki reformációra van szükség, hogy a közösség „úgy látassék, mint egy hajnal, szép legyen mint a hold, tiszta mint a nap, rettentés mint a zászlós tábor,” mely győzelemről győzelemre halad.

Vezetés.

Csak megújult szívű emberek, kik „felismerték az időket, hogy tudják mit kelljen Izraelnek cselekednie” választhatók meg szervezetünk vagy intézeteink vezetőiül. Ha azok, kikre a választást bízták, Istennel összeköttetésben vannak, akkor a Szentlélek fogja vezetni őket munkájukban. A vezető választásának alapját képezze: megszentelt élet, kifogástalan

magatartás és megfelelő lelkiület. Felelős állásokat csakis olyanok tölthetnek be, kik jó ismeretekkel és a hármass angyalí üzenetbe vetett szilárd hittal bírnak. Szívleljük meg Péter apostolnak a gyülekezet vezetőihez intézett felhívását: „Legéltessétek az Istennek köztetek lévő nyáját, gondot viselvén arra, nem kényszerítésből, hanem örömezt; se nem rút nyereszedésből, hanem jóindulattal, sem nem úgy, hogy uralkodjatok a gyülekezeteken, hanem mint példaképei a nyájnak.” Ilyen embereket válasszanak meg a konferenciák és gyülekezeti bizottságok tagjai és neveljék őket hivatásukra.

A középeurópai terület jelentése.

Annak bizonyosságául, hogy hogyan haladtuk át a gazdasági és pénzügyi válságot, alant köljük az elmúlt hat év bátorító számadatait:

1930 év elején taglétszámunk 43168 volt, 1141 gyülekezetben; 1935 végén 51278 tagunk volt 1378 gyülekezet kebelében. Hat év alatt tehát 8110 tagot nyertünk és 237 gyülekezettel szaporodtunk. Tagjaink létszámának emelkedése az evangéliumi munkások szaporodását is magával hozta és pedig 1239-ről 1530-ra. Misszió és evangéliumi munkásaíkon kívül kórházainkban, gyógyintézeteinkben, ápoló-otthonainkban, kiadóhivatalainkban és tápszerüzemeinkben 430 alkalmazottunk van.

Átlagul véve 600 könyvevangélistát, azok eladásai az elmúlt 6 évben 1.975.337.26 dollárt (kb. 6.000.000.— pengőt) tettek ki, azaz 704.225 drb. könyvet és 20.047.450 drb. folyóiratot forgalmaztak.

A kiadóí mű jelentése.

Mióta 1848-ban elhangzott a felhívás, művünk ezen ága hatalmasan fejlődött. White testvérnő mondotta: „Üzenetem van számodra. Folyóiratot kell kiadnod és az embereknek elküldeni. Eleintén kicsi lehet, de ha az emberek olvasni fogják, küldenek majd pénzt; akkor többet nyomtathatsz s már kezdettől fogva sikered lesz. Láttam, hogy ez a kicsiny kezdet oda vezet, hogy a világosság folyamai fogják az egész földet körülvenni.”

Ezzel a látomással összhangban, kezdettől fogva eredményről számolhatunk be s ma látjuk ennek az ígéretnek beteljesülését, hogy a világosság árjai veszik körül az egész földet. A legutolsó jelentések szerint a h. n. adventisták most 169 nyelven adnak ki iratokat s csak igen kevés ország létezik, melyben könyvevangélistáink ne tevékenykednének. Évek reménykedései, imák és kísérletek után, röviddel ezelőtt kötétt ki az egyik norvég könyvevangélistánk a Spitzbergákon, (a legészakibb szigeten) ahonnan az utolsó északsarkí expedíció indult ki, mielőtt az északi sarkot átrepülte volna.— Atyánkfia 3 1/2 napi ott tartózkodása alatt a „Küzdelem az Igazságért” című könyvre 80 rendelést vett fel, azonkívül eladott számos kisebb könyvet. Bár adná az Úr, hogy azok a fehér emberek,

kik ott a bányákban dolgoznak, könyvünkben a mennyei kincset találnák meg.

Az elmúlt évben egyik ausztrálzásiai könyvevangélistánk Ujguinea fehér aranykutató telepeseiért kívánt dolgozni.

Magához vette könyvkészletét, felült egy repülőgépre s elutazott Ujguinea bányaterületére. Arra számított, hogy talán 2500 dollár értékű könyvet fog elhelyezni, azonban négy hónap alatt forgalma 5400 dollárra (27.000 P) emelkedett. A könyvek elvégzik majd feladatukat Uj-Guinea egészségtelen vidékein is. Nem árthat nekik sem a malária, sem egyéb halálos, mérgező láz. A könyveknek nincs szükségük szabadságra, sem pihenésre. Állandóan készenlétben állanak, hogy a szívekhez szóljanak. Elhelyezésük a közösségnek semmiféle kiadásába sem került.

Az illető atyánkfia visszatért hazájába s elfogadta munkaterületéül Ausztrália legelhagyottabb vidékeit, ahol folytatja pionírmunkáját. Ki más, mint a könyvevangélista, vihetné azokra a területekre az üzenetet, hol egy farm többezer holdból áll.

Eladások.

1934-ben jelenthettük, hogy az 1849-iki kicsiny kezdet óta irataink árusításából befolyt összeg elérte a százmillió dollárt (500 millió pengőt). 1929-ben a gazdasági fellendülés utolsó évében kb. ötmillió dollár értékű forgalmat értünk el. 1934-ben, melyre vonatkozólag a jelentések már mind befolytak, s amely év a gazdasági válság mélypontját jelentette, kb. 3.400.000 dollárt forgalmaztunk. Az utolsó hat év alatt az eladások huszonkét és félmillió dollárra rúgtak; ami a 87 évvel ezelőtt megkezdődött árusítás összértékének 22%-át teszi ki.

Az iratmisszió mint lélekmentő.

Egyik északamerikai konferenciánk jelenti, hogy 1935-ben az iratmisszió által 77 lelket nyertek meg. Egy másik jelentés így szól: „Ha áttekintjük az elmúlt 10 hónap munkáját, azt látjuk, hogy a kolportage eredményeként legalább 35 lélek ünnepli a szombatot; még évzárlat előtt az iratterjesztés munkája révén legalább 45 keresztelt tagot és 60 szombatünnepelót nyerünk.”

Eppen most értesültünk, hogy Kuba szigeten Isten egy könyvevangélistát használt fel arra, hogy 15 hívő csoportot alakítson, melyekből már hármat gyülekezetté szervezhettünk.

Délafríka jelenti egy benszülöttről: „Két évvel ezelőtt lépett az iratmisszióba, de már ma élvezheti azt a kiváltságot, hogy honfitársai köréből 57-et Krisztusban testvéreinek nevezhet. Ezenkívül további 108-an részesülnek bibliai tanításban s körülbelül közülük 37-en még 1935 év vége előtt keresztelkednek meg. Ez az atyánkfia mondotta: „Az Uré legyen a dicsőség”, „mindenképpen hiszem, hogy a könyvterjesztés jelentősége mindennél fontosabb és szorgalma-

san akarok népem között munkálkodni, hogy még sokan megismerhessék Krisztust.

Brewer atyánkfia, a mandzsuriai unió előjárója mondotta: „A kolportage következtében két újabb misszióállomást nyithattunk. Mivel nem volt evangéliumi munkásunk, felkértük könyvevangélistáinkat, hogy az érdeklődőkkel továbbra is munkálkodjanak. Ennek folytán az egyik városban 13-an, egy másikban 20-an keresztelkedtek meg. Reméljük, hogy még több ilyen eredményről is beszámolhatunk, mert könyvevangélistáink esténként és szombatonként bibliáórákat adnak s tanítják az érdeklődőket.

Bibliaterjesztésről.

Generál-Konferenciánkon jelen volt a Brit és Külföldi Bibliatársulat egyik képviselője, aki május 31-én beszélhetett Isten nyomtatott Igéjének terjesztéséről. Jelentése szerint, — egyedül az ő társulata — 705 nyelven terjeszt Bibliát, melyből 93 nyelv európai; bár még mindig nem minden európai nyelven van meg a Biblia.

Ázsiára nézve jelenthette, hogy ott a Bibliatársulat Indiában kezdte meg a munkát, ahol ma 110 nyelven terjeszthetik.

Kínában a Bibliatársulat megbízottja három éven át egy sziget pincéjében rejtőzött. Akkor akadt egy kínai, aki saját életének kockáztatásával, megtanította a kínai nyelv jegyeire. Ezután egy nyelvtant és egy szótárt készített s csak ekkor kezdhetette meg a Bibliának a kínai nyelvre való lefordítását. 1823-ban készült el az első kínai Biblia s ma a Brit és Külföldi Bibliatársulat Isten Igéjét Kínában 31 különböző tájszó-
lásban terjeszti. Ázsiában a Bibliát 207 nyelven terjesztik s jelenleg további 40 nyelvre való lefordításán dolgoznak.

Afrika részére a Biblia 262 nyelvre van lefordítva. 1933-ban 11 új nyelvet vettek munkába, 1934-ben további 12 nyelvet és további 200 újabb fordítás van már előkészületben.

A déli tenger szigetei részére a Biblia 96 nyelven jelenik meg, az elmúlt évben 13 új nyelvre fordították le. Az eladott Bibliák száma 12 millió. 1804., a megalakulás éve óta, a társaság 475 millió Bibliát terjesztett el.

Mint az előző években, úgy ezidén is, Isten drága Igéjének további terjesztése érdekében nagyobb adományt juttathattunk a Bibliatársulatnak.

Az élő missziólelkület!

J. L. McElhany, a Generálkonferencia újonnan megválasztott elnöke.

Jel. 15, 2—4. Azt hiszem mindannyian gondolkodtunk már azon, hogy mit jelent majd részünkre, Jézust, Isten Bárányát láthatni, midőn a megváltottak az üvegtenger körül állanak, Isten trónja előtt. Kell, hogy szíveink vágyakozzanak ama áldott óra után, amikor az összes megváltottakkal együtt kiváltságunk lesz, hogy halhatatlan szemeinkkel láthatjuk az örökkévalóság minden dicsőségét. Az Írás próféciai közül egy még nem teljesedett be. Ez a prófécia a közelgő dicső nap eljövetele, amikor Isten gyermekei a világ minden tájáról egybegyűjtenek Isten országába. Ez a prófécia, kiegészítője, következménye, lehatalmasabb csúcsa a Jelenések 14, 6-ban foglalt másik jövendölésnek: „És láték más angyalt az ég közepén repülni, akinél vala az örökkévaló evangélium, hogy a föld lakóainak hirdesse az evangéliumot, és minden nemzetségnek és ágazatnak, és nyelvnek és népnek.”

Ez a prófécia, ha a fejezetet végig olvassuk, az Úr eljövetelekor éri el csúcspontját, ki eljő, hogy learassa a föld termését. Szemeink előtt látjuk beteljesedését. Ez a nagy mű, amit az Ige elénk tár, a valóság! Mély meggyőződéssel, alázatos hittel a h. n. adventisták az advent mozgalmat eme prófécia beteljesülésének tartják.

Ez a prófécia egy nagy terv körvonalait tárja elénk, az örökkévaló evangélium prédikálását a föld összes népei számára, eljuttatván hozzájuk Isten szeretetének üzenetét.— Az idők végezetéig az embereknek tudniok kell, hogy „Isten úgy szerette e világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Az idők végezetéig

minden embernek tudnia kell, hogy Isten szeretetének végső, legteljesebb kifejezése az Ő Fiának második eljövetele lesz. Az adventi üzenet pioníriai felismerték ezt a prófeciát, mint művük alapvető igazságát. Ezen az alapon munkálkodtak és építettek s munkájuk eredményeként láthatjuk ma, hogy mit végezhettek el. Az eredmény ebben a nagy összejövételben is megnyilvánul. Ez az az örökség, melyet az üzenet pioníriai ránk hagytak. Ma itt a legnagyobb összejövételt tartjuk drága üzenetünkkel kapcsolatban. Betűszerint értve, a világ minden végéről, északról, délről, keletről és nyugatról eljöttek a nagy adventi mozgalom képviselői, a Jelenések 14. fejezetének betöltése alapján, melynek csúcspontja, mint már említettem, az Úr eljövetele, hogy learassa a világ termését.

Isten Lelke mélyen érintette szíveinket midőn itt összegyűltünk napról-napra, midőn hallottuk a föld túlsó végeiről érkezett testvéreink jelentéseit az advent-üzenet áldásthözó prédikációinak eredményeiről. Figyelemmel hallgattuk Isten Igéjének fejtegetéseit s imában és dicséretben egyesültünk. Valóban érezhettük, hogy Isten velünk volt s hálás vagyok azért, hogy ez így van. Biztos vagyok abban, midőn visszatekintünk összejöveteleinkre, hogy ezt azzal a tudattal tesszük, miszerint Isten velünk volt, hogy megáldjon, megsegítsen s bátorítson bennünket, midőn előretörünk még nagyobb teljesítmények felé, terjesztvén Isten hatalmas üzenetét a világ összes népei között.

Valóságban, láthatóan előttünk vannak azok a gyümölcsök, melyek után a pionírok hitben

vágyakoztak. Igen, a kezdet napjaiban, ők hittel vetettek; azonban Istennek hála, hogy az aratás ez idejében, láthatunk lelkeket északról és délről, keletről és nyugatról, a világ legvégső határaitól, kik velünk együtt örvendenek ennek az üzenetnek büntől megmentő hatalmában, örvendenek áldott Urunk közeli eljövételének reménységében. Itt vannak velünk. Milyen hálasáknak kell lennünk Isten iránt s bátran, új elhatározásokkal eltelve haladni előre, végezvén dolgainkat, befejezvén azt a művet, amit Isten tárt elénk. Az Úr szolgálója által 43 évvel ezelőtt a következő üzenetet kaptuk:

„Az ég közepén repülő angyal képében, mint megfelelő jelképben, van Isten népének munkája élénk tárva. Ebben a műben mennyei értelmű lények munkálkodnak együtt emberi eszközökkel, terjesztvén ezt az utolsó üzenetet a világ lakóihoz. Azonban az emberi tervek és munkák nem tartanak lépést Isten gondviselésével; mert sokan, kik itt ez országban azt állítják, hogy hiszik az igazságot, magatartásukkal kijelentik: „Nem akarjuk Urunk a Te utadat, hanem a magunkét” . . . Igen sokan könyörögnek Istenhez, hogy megérthessék, mi az igazság. Titkos helyeiken sírnak és imádkoznak, hogy láthassák az Ige világosságát és a mennyek Úra megbízta angyalait, miszerint munkálkodjanak együtt emberi eszközökkel az ő hatalmas megbízatásának előbbrevitelén, hogy mindazok, kik vágyják az életet, szemlélhessék Isten dicsőségét.”

Ez az üzenet 43 év előtt adatott, s adta meg a lökést külföldi missziómunkák megkezdésére, ami után kiküldtük munkásainkat, szó szerint értve, a világ végeire. Barátaim, én biztos vagyok abban, hogy ez a szózat ma ugyanolyan erős és ugyanúgy alkalmazásra vár, mint amikor kimondatott. Hiszem, hogy még milliók, s milliók élnek e világon, kik még nem hallották üzenetünket. Talán vannak még ezrek, tízezrek, kik komoly imában sirva kérnek Istentől világosságot, hogy az igazságot megérthessék. — Nos, figyeljünk a következő szakaszra:

„Követnünk kell azt az utat, melyen Isten gondviselése megnyitja előttünk az ajtókat; midőn jobban előrehaladunk, tapasztalni fogjuk, hogy a menny már előkészítette útunkat olyannyira, hogy a terület nagysága jóval túl fogja haladni anyagi eszközeinket és képességeinket azok ellátását illetőleg. A területek insége mindazokhoz kiált, kiknek Isten anyagi eszközöket vagy képességeket adott, hogy önmagukat s mindenüket Istennek szenteljék. Hűséges sáfároknak kell lennünk, nemcsak vagyonunkat illetőleg, hanem a nekünk adott kegyelmet illetőleg is, hogy Immanuel vérrel áztatott zászlaja alá juthassunk. A megszentelt misszionáriusok előtt óriási cél lebeg. A missziómunka területét nem korlátozzák sem kasztok sem nemzetiségek. A szántó föld a világ s az igazság világosságának el kell jutnia a föld sötét részébe, sokkal rövidebb idő alatt, mint gondolhatnók.”

Ha tudatára ébredünk annak a megjegyzésreméltó és meglepetésszerű ténynek, hogy

ma az üzenetet 573 nyelven hirdetjük a világnak, akkor bizonyos mértékig megérthetjük az idézett szavak jelentőségét. Barátaim, hiszem, hogy elérkeztünk ahhoz az időponthoz, midőn Isten az ő művét rövidre metszi igazságban, mert gyors munkát végez e földön.

Ma, itt az előadói emelvénnyel láthatjuk az idézett kijelentések beteljesedését, a Jelenések 14. fejezetében foglalt nagy prófécia szemmel látható megnyilvánulását. (A különböző nemzetek képviselői, nemzeti viseletükben felállanak.)

Testvéreim, tekintsetek rájuk, mint annak jelképeire, hogy mit végez Isten e földön. Ha itt lehetnének minden egyes népből, ha bemutathatnánk őket mindenhol, kik ma örvendenek ennek az igazságnak, akkor, bátran mondhatom, ez az emelvény nem fogadhatná be őket. Azonban itt állnak előttünk, mint látható jelképek. Mit is mondanának nekünk, ha szavakban kifejezhetnék kérésüket? (Egy férfiquartet énekszámot adott elő: „Küldjete nekünk segítséget” címmel.)

Kérésükre vajjon mit válaszolunk? Segítsen Isten, hogy felkeljünk s hívásuknak eleget tegyünk. Hiszem, kedves hittestvéreim, hogy itt az ideje, midőn a gyülekezetnek nagyobb erőfeszítéssel, mint valaha, fel kell kelnie, hogy a világ minden tájáról beérkező kéréseknek eleget tegyen. Egész biztosan eljött az ideje!

Utalva még egyszer a pionírok tapasztalataira, felhívom figyelmeteket arra az alapelvre, mely a mozgalom kezdetén uralkodott. A pionírok a mozgalom alapjait az önfeláldozás lelkületében vetették meg. Ezt az ügyet az áldozatos lelkület tette azzá, amivé lett. Ugyanaz a lelkület, mely Istent arra indította, hogy leküldje Fiát erre a bűnös világra, hogy az emberiség Megváltója és Üdvözítője legyen. Hálát mondom Istennek, hogy az önfeláldozás lelkülete még nem halt ki népünk között az évek folyamán, egészen napjainkig. Hiszem, hogy ugyanezen lélek él az üzenet minden igaz hívójének szívében és életében.

Ha arra gondolok, hogy apák és anyák szenvedték a nap melegét és a tél hidegét, hogy fiaikat és leányaikat neveltethessék és taníthassák s örömmel odaadták őket szolgálatra, a távoli vad földrészekre, — ez a tény önmagában igazolja, hogy az önfeláldozás lelkülete lobog népünk szívében. Hálás vagyok érte Istennek.

Örömmel juttatott népünk milliós pénzösszegeket a mű továbbvitelére, vajjon az eredmények igazolták-e ezeket az áldozatokat? Barátaim, nézzetek körül, s lássátok! A válasz mindig egy és ugyanaz; igen, ezerszer is csak igen! Minden önfeláldozás, minden adakozás bőségesen igazolt, ha látjuk az eredményeket. Testvéreink adakoznak s fognak is adakozni mindaddig, míg szíveikben él a mi üzenetünk iránti mélységes szeretet. — Imádkozom, hogy az előttünk álló új korszak a haladás, a fejlődés, a lélekmentés korszaka legyen a világ minden részében.

GYŰLEKEZETI ÉLET

Tízéves a pécsi gyülekezet. 1926 őszén emelt zászlót az Úr az ő igazságának Pécs városában. Az akkor itt dolgozó k. könyvevangélisták hintették el az igazság magvát, melyet hamar gyümölcs követett. Három kedves lélek fogadta el az adventi igazságot. A kicsiny kezdetet az Úr megáldotta. A kedves Tulasevszky, Voigt, Berghauer, Farkas és Sohlman atyafiak odaadó munkálkodása folytán 30 tagot számlál gyülekezetünk. Jelenleg Murányi, Buzgó és Danhauser atyafiak látják el a gyülekezet lelki szükségleteit.

Alulírott azon előjogban részesültem, hogy a kicsiny kezdetnél mint könyvevangélista dolgozhattam itt, ma pedig mint „segítőtárs” emelhetem én is az Úr igazságának zászlaját.

Kérjük az Urat, áldja meg munkáját továbbra is és növelje nagy fává a kicsiny mustármagot. *D. V.*

Kaposvár. Somogy megyében 1918-ban Erdélyből származó könyvevangélisták dolgoztak. Ezeket használta fel az Úr arra, hogy az üdv üzenetét a vármegye székhelyére, Kaposvárra elvigyék. Itt egy család tagjainak szívében gyulladt ki a mennyei világosság. Ezen barátkozó családnak két tagja rövidesen meg is keresztelkedett Budapesten, a konferencia alkalmával. A konferencián nyert gazdag lelki adományokkal s áldásokkal térve haza, örömmel tettek bizonyosságot az igazságról. Biztatásukra újabb kedves lelkek kezdtek foglalkozni a Szentírás tanulmányozásával, akik nemsokára meg is győződtek az Advent-üzenet igazságáról.

1920 április 10-én volt az első örömnapi Kaposváron. Budapestről Minck A. prédikátor, mint művünk vezetője és Venczel J. mint tolmácsa, látogatták meg a kicsiny kaposvári csoportot. Ezen alkalommal öt lélek kötött szövetséget az Úrral a szent kereszttség által. Még aznap meg lett szervezve a kaposvári gyülekezet hét taggal. Örömlük nem sokáig tartott. Az ellenség nem jó szemmel nézte ezen mennyei követeknek munkáját. A meggyújtott világosságot még aznap ki akarták oltani. Történt, hogy a délutáni istentisztelet befejezése után egy rosszakarónk feljelentésére, Minck és Venczel testvéreket bekísérték a rendőrségre, ahol hét főig fogvatartották őket. Így az új gyülekezetre már születése napján kemény próba következett. Ez az esemény, bár megfélemlítette az új tagokat, de mégsem tudta őket az igazságban megingatni. Ez az által nyert igazolást, hogy a prédikátorokat fogságuk ideje alatt élmezte.

Az Úr megáldotta a kicsiny kezdetet és a gyülekezeti létszámot évről-évre növelte. Később Voigt testvérek vették át a munkát Kaposváron, akik ide is költöztek. Ezen időben a gyülekezet sok viharon ment keresztül. Az összejövétel kezdetben családoknál volt. Voigt testvérek

után Lázár testvérnő munkálkodott Kaposváron. Az ő ideje alatt már nagyobb szabadságot élveztek a testvérek, rendes gyülekezeti helyiséggel is bírtak a Csokonai utcában, ahol az első konferenciát meg is tartottuk. A testvérek tapasztalták a költővel együtt azt, hogy: „Az Úr csodásan működik!” Később Kaposvár lett a Nyugatmagyar Misszióterület déli kerületének a központja. Több éven át a k. Berghauer testvérek laktak Kaposváron s fejlesztették itt az Úrnak művét. Az Úr azonban úgy látta jónak, hogy őket a k. Sohlmann testvérünkkel cserélje fel, aki átvette a kaposvári területnek vezetését. A kaposvári gyülekezet taglétszáma ekkor már meghaladta a harmincat. Megjegyzendő még azon szomorú esemény, hogy a két első tag, már jóval előbb kiesett, de az Úr másokat állított helyükbe, akik tovább vitték a mennyei világosságot. Közben még a k. Danhauser és Szigethy testvérek is tevékenykedtek Kaposváron. Most alulírott halad a megtört nyomokon, s keres új lelkeket a gyülekezet és Isten országa számára. Gyülekezeti létszámunk már elérte a félszázat. A testvérek szorgalmasan tevékenykednek a mű minden ágában, úgy az ifjúságban, mint a Tábea munkában is. Mindezt az Úr az ő nagy kegyelme által végezte így el, gyenge embereket használva fel eszközül, a gyülekezet és műve fejlesztésére. *Buzgó M.*

Keresztségek.

Kereszttség a „Magyartengerben”. Június 6-án tíz, Jézust követni vágyó lelket kísértünk a hullámsírhoz Balatoncsopakon. Ezen felejthetetlen emlékű szombatra az egész környékről összesereglettek a testvérek és barátkozók, úgy hogy Murányi testvérünk tekintélyes számú szemlélősereg előtt hajthatta végre Megváltónk kereszttségi parancsát. Lelki örömlükben nem csak a mennyei seregek osztoztak, hanem még a természet is. Az Úr különös gondviselését éreztük, mikor a borult égboltról a kereszttség rövid idejére reánk mosolygott a déli nap; példaképes kifejezése volt ez annak, hogy azokra, akik a hit útján átadott szívvel indultak el, a legsötétebb felhők mögül is felragyog az Isten szeretetének és gondviselésének napja. Kedves új testvéreink arcáról lesugárzó boldogság és a kereszttség ünnepélyes hangulata, mely valamennyiünkre mély benyomást gyakorolt, meggyőző bizonyosságát adta, hogy a hármasszöveg üzenet népe a késői eső áldásai előtt áll. Bár hullana le ez az áldott zápor hazánk valamennyi gyülekezetének mezőjére, hogy az aratás minél előbb befejeződhetne és égi gazdánk csűrbe takaríthatná termését.

P. J. Székesfehérvár.

Kereszttség Kaposváron. Kedves és áldásos napja volt a kaposvári gyülekezetnek június

hesse s hatalma és jósága felett gondolkodhasson. Szüksége volt a szombatra, mely az embert élenkebben emlékeztette Istenre s háláját felbresztette, mert minden, aminek örvendhetett s amit tulajdonának mondhatott, a teremő jóltévő kezéből áradt felé." (PP. 36, 37.)

Ha a szombatot állandóan megünnepelték volna, mi lett volna az eredmény?

Az imádat igazi célja, — nem csupán a hetediknap — a teremő és teremtményei között levő különbség. Ez a nagy tény sosem évül el és sosem szabad azt elfelejteni. Azért, hogy ezt az igazságot állandóan az ember szeméi elé tárja, rendelte el Isten Édenben a szombatot; tehát a szombat jel és emlékezet marad mindvégig. Ha a szombatot általánosságban megtartották volna, akkor a gondolatok és vonzalmak a teremő felé áradtak volna, mint akit illet a hódolat és imádat, s nem találkozott volna egyetlen bálványimádó, istentagadó vagy hitetlen sem." (Nagy küzdelem 469.)

Ezenkívül még minek a jele a szombat?

"Az embernek Fia Ura a szombatnak is. Ezek a szavak tanítással és vigásszal vannak telve. Mivel a szombat az emberért lett, azért az Úr napja, Krisztusé. Minden ő általa lett és nála nélkül semmi sem lett, ami lett. Mivel mindent ő teremte, ő alkotta a szombatot is. Ő választotta a szombatot, mint teremő művének emlékeztét. A szombat Krisztusra mutat, hogy ő a teremő és a megváltó. A szombat beszél arról, hogy az, ki menyenyen és földön mindent teremte és fenntart, a gyülekezet feje és hogy az ő hatalma folytan békéltünk meg Istennel. Izraelről így szól az Úr: „Adám nekik szombatjaimat is, hogy legyenek jegyül köztem és ő közöttük, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr, az ő megszentelőjük." Azután a szombat annak a jele, hogy Krisztusnak hatalma van a megszentelésre s mindazoknak adatik, kik Krisztus által megszenteltettek. Megszentelő erejének jeléül adatik a szombat mindazoknak, kik Krisztus által Isten Izraelének részévé válnak." (DA. 228.)

Milyen munkákat végezhetünk szombatnapon?

"A szenvedők segítése a szombat törvényeivel összhangban áll. Összhangban áll Isten angyalainak munkájával is, kik a szenvedő emberiségnek szolgálnak." (DA. 206.)

"A keserűség, irigység, gyanakvás és gyűlölet gyökere, mely egyes gyülekezeti tagok szívében burjánzik, Sátán műve. Ezek a lelkek a gyülekezetekre mérgező hatást árasztanak. „Egy kis kovász megkeleszti az egész tésztát." Oktalan buzgóság az, mely az atyafiak elleni támadásokban nyilvánul meg. Krisztusnak az ilyen bizonyoságtévéshez nincs semmi köze. . . . A gyülekezetnek sosem szabad elhanyagolni a kellő fegyelmézést." (Bizonyosságtételek I. 236. 240.)

"Közvetlenül előttünk áll a gyülekezet megtisztításának időpontja. Isten egy tiszta és kipróbált népet kíván tulajdonául. A nemsokára bekövetkező nagy rostálás után jobban fogjuk látni Izráel igazi erejét. . . . Lesznek olyan csillagok, melyek világos fényét megcsodáltuk, s mégis a sötétségben fognak eltűnni. A szél elfújja a polyvát s csak a tiszta búza marad vissza a szérűn." (T. V. 80. 81.)

"Isten népének éppen most kell hűségét bebizonyítani. Eljött az ideje annak, amikor az Úr megkívánja, hogy mindazok, kik őt tisztelik, az igazság mellett szilárd álláspontot foglaljanak el. Nem lehetünk továbbra is kevert nép." (E. G. White Review and Herald, 21. December 1905.)

III. Gyülekezetek és prédikátorok köteleességei a gyülekezeti rend és tekintély fenntartása érdekében.

"Ebben az utolsó időben, midőn Isten az ő gyermekeit a hit egységére akarja hozni, nagyobb szükség van a rendre, mint valaha, mert mialatt Isten az ő gyermekeit egyesíti, Sátán és angyalai azon dolgoznak, hogy ezt az egységet akadályozzák és rombolják. . . . Láttam, hogy hamis tanítók ellen éppoly kevéssé vagyunk biztonságban, mint az apostolok idejében. Ha nem is többet, de ugyanolyan intézkedéseket kell tennünk, mint amilyeneket az őskeresztény gyülekezetek fogantatosítottak, hogy a nyáj békéjét és egységét biztosítsuk. Előttünk van az ő példájuk, melyet követnünk kell." (Tapasztalatok és Látomások 97. és 101. old.)

"Még a barátságosságnak is határai vannak. Szigorú és szilárd kézzel kell tekintélyt tartanunk, mert különben sokan gúnyolódának és megvetnének. Isten képviselői — a prédikátorok, tanítók és szülők iránt — tiszteletet és figyelmet kell tanusítani, kik hivatva vannak

arra, hogy Isten helyett szóljanak és cselekedjenek. Istent tiszteljük, ha velük szemben tiszteletet tanusítunk." (Prop-hets and Kings 236, 237. old.)

"Isten tekintélyét a földön a gyülekezet képviseli... A gyülekezetet azonban nem eléggé tiszteljük. A gyülekezet tagjai között előforduló nehézségek következményei annak, hogy a tagok nem fogadják meg a gyülekezet tanácsát. Amit az egyes tag önmagán nem láthat, azt az egész gyülekezet jobban észreveheti. Néhány tag esetleg éppoly vak lehet, mint tévelygő testvérük, azonban a gyülekezet többsége olyan hatalom, melynek minden egyes tag magát alárendelni köteles." (T. V. 107.)

"Vannak, akik a rend fenntartására iránuló törekvést éppoly veszedelmesnek tartják, mint a személyes szabadság korlátozását, mely éppoly félelmetes, mint a pápaság. Ezek a megcsalt lelkek büszkéik szabadságukra, hogy teljesen függetlenül gondolkodhassanak és cselekedhessenek. Kijelentik, hogy nem tartoznak emberi rendelkezéseket megtartani és senkinek sem tartoznak felelősséggel. Tanítást nyertem afelől, hogy Sátán különös erőfeszítéseket tesz, hogy az embereket arra a tévhitre vezesse, miszerint Istennek tetsző dolog, ha testvéreik tanácsától függetlenül saját útjukon járnak. Ebben művünk biztonságát illetőleg, komoly veszélyek rejlenek. Értelmesen, okosan, istenfélő tanácsadók ítéleteivel egybehangzóan kell előrehaladnunk; biztonságunk és erőnk rejlik ebben. Elleneseiben Isten nem munkálkodhat velünk, nálunk és értünk. Sátán nagyon örvendene, ha eredményesen dolgozhatna ez ellen a nép ellen, s Isten művét zavarba hozhatná, éppen abban az időben, amikor legnagyobb szükségére van a szervezetségre. Ez a szervezés, mint legnagyobb erő, fogja a hamis állításokat, lázadásokat leküzdeni, s távollattartani mindazt, amit Isten Igéje nem helyesel. A gyepőt egyenletesen erősén kell tartanunk, hogy a bölcsen és gondosan képzett rend és szervezethez fel ne borulhasson. Néhányan azt a gondolatot terjesztették, hogy a vég közelétekor Isten minden gyermeke mindennemű vallási szervezettől függetlenül fog eljárni. Az Úr azonban tanításban résztvevő, hogy a mi művünkben ilyen függetlenség nincs. Miként a csillagok az égen törvénynek engedelmeskednek, miként az egyik a másikra kihat, hogy Isten akaratát teljesítse s

A helyes szombatünnepelés.

Mikor rendelte el Isten a szombatot?

"A nagy Jehova megalkotta a föld alapjait; az egész világot szépségekkel ruházta fel s az ember számára hasznos dolgokkal töltötte be; ő teremtette a föld és tenger minden csodáit. A teremtés nagy művét hat nap alatt befejezte, és megszűnik a hetedik napon minden munkájától, amelyet alkotott vala. És megáldá Isten a hetedik napot és megszentelé azt; mivelhogy azon szűnt vala meg minden munkájától, melyet teremtve szerzett vala Isten. Isten elégedetten tekintett kezei munkáira. Minden tökéletes volt, méltó isteni alkotójához; és Isten megnyugodott, nem azért, mert kifáradt, hanem mert bölcsességének és jóságának gyümölcseiben örömet talált, valamint dicsőségének megnyilatkozásában." (PP. 36.)

Ki számára szenteltette meg a szombatot, mint nyugalomnap.

"Mután Isten megnyugodott a hetedik napon, megszentelte azt, azaz az ember számára nyugalomnapul kiválasztotta. A teremtő példáját követve, az embernek ezen a napon nyugodnia kellene, hogy, midőn az eget és a földet szemléli, gondolkodjon Isten nagy teremtői művén. Az ember szíve, ha Isten bölcsességének és jóságának bizonyítékait látja, Isten iránti szeretettel és hódolattal kell hogy megteljen." (PP. 36.)

Mi célból rendelte el Isten a szombatot?

"Ezenben, Isten teremtői művének emléket állított, amennyiben áldását helyezte a hetedik napra. A szombatot átadott Ádámnak, mint az emberi család apjának és képviselőjének. A szombatot megünneplése a föld összes lakói által Istennek bemutatott hálás elismerés jele, melyet mint alattvalók, Istennek, mint teremtőjüknek és jogos uruknak bemutatnak. A szombatot elrendelése tehát emlékeztet ünnepre s az egész emberiség kincse. Nem jelenthetett árnyékszolgálatot és semmi jele sincs annak, hogy csupán egyetlen egy népre szorítkozott volna.

Isten látta, hogy az embernek még a paradicsomban is szüksége volt a szombatra. Az embernek szüksége volt arra, hogy a hétnek egyik napján saját érdekeit és törekvéseit félretegye, hogy Isten művét teljesebben szemlél-

kozásod van" (Márk 10, 21.) s éppen ez az „egy a szükség-
ges dolog." (T. II. 130.)

4. Miben nyilvánul meg az isteni követelmények megvetése?

Ha fiatal nő vagy férfiak Isten követelményeivel szemben tiszteletlenek, ha a hitvallásukkal magukra vett kötelezettségeiket nem teljesítik, akkor könnyen megtörténhetik, hogy életársuk jogait sem fogják figyelembe venni.

Ha gyakran kívántok annak a társaságában lenni, kit életársul választottatok, s még hozzá vallási előjogaitok s imaóráitok feláldozása árán is, ez nagyon veszélyes dolog; olyan veszteséget szenvedtek, mely pótolhatatlan. (T. III. 44.)

Ha csak az után törekesztek, ami Isten dicsőségét szolgálja, akkor nagyon óvatosan fogtok viselkedni. Nem fogtok teret engedni fékezhetetlen szerelmi vágyának, mely látásokat teljesen elvakítva, eltakarja előleitek Isten magasztos követelményeit, melyeket rátok, mint keresztényekre helyezett.

6. A hitetlennel való együttlét milyen hatást gyakorol a hívő lelki életére?

"Gyakran hangoztatják, hogy a hitetlen fél jóindulattal viseltetik az igazsággal szemben s mindenben megfelel az élettárstól elvárható követelménynek, kivéve, hogy nem keresztény. Bárha a nyugodt megfontolás rávezethetné a hívő felet, hogy mily helytelen egy hitetlennel egy egész életre szóló szövetséget kötni, mégis tíz eset közül kilencben a vonzalom győz az ész helyett. A lelki bukás a házasságkötés pillanatában megkezdődik. Az igazságért való buzgalom mindinkább tompul s egyik támpont a másik után csúszik ki lábuk alul, mígnem mindketten Sátán fekete zászlója alatt állnak." (T. II. 130.)

6. Ha a hívőnek nem sikerül a hitetlen felet megnyernie, mi történik?

"Ha a hívőnek nem sikerül, még az igazság alapelvei mellett való szilárd kitartása ellenére sem a hitetlen felet megnyernie, akkor a hívő elcsügged s feláldozza vallásos meggyőződését egy olyan ember szegényes társaságáért, kinek nincs összeköttetése a mennyyel. (UO. 133.)

mind együttesen a mozgásukat irányító törvénynek vannak alávetve, ugyanúgy kell Isten népének egymáshoz idomulni, hogy Isten művét szüntelenül és igazán előbbre vigye... Nem jó jel, ha férfiak nincsenek atyafiakkal összeköttetésben, hanem egyedül kívánnak állni. Aki Krisztus igáját hordozza, Krisztussal húz, azt nem vezetheti a széthúzás lelkülete." (T. IX. k. 257. 258. old.)

IV. Mit követ el az tévelygő gyülekezeti tag, aki a gyülekezet intelmét visszatassítja? A gyülekezetnek milyen álláspontot kell elfoglalnia?

"Ezt az intelmét csak a jogtalanul cselekvő tag elé kell tárni. A gyülekezet többi tagjai ezt az eljárást egyáltalában ne bírálgassák, sem véleményüket mások előtt ne nyilvánítsák. Még akkor se beszéljétek róla másoknak, ha az ügyet már a gyülekezet előtt le is tárgyalták. Ha a hitetlenek a hívők hibáiról hallanak, csakis botránkozást okoz bennük, s ha mi magunk sokáig gondolkozunk felette s beszélgetünk róla; csak ártalmunkra lehet.

"Szelíd lelkülettel menj a tévelygőhöz s csak ő elébe tárd a történeteket. Ne szőgyenítsd meg azáltal, hogy hibáit mások előtt is feltárod. Ne hozz szőgyent Krisztusra azáltal, hogy neve hordozójának bűneit nyilvánosságra hozod. A hiba elkövetőjének az igazságot egész világosan meg kell mondani; rá kell vezetni, hogy hibáját belássa és megjavuljon... Néha ezek a táradozások sikertelenek maradnak. Akkor, így mondotta Jézus, végy magad mellé egy vagy két tanut. Lehetséges, hogy együttes befolyásuknak eredménye lesz. Mivel a tanuk nem részesei az ügynek, pártatlanabban ítélkezhetnek s ez tanácsuknak nagyobb nyomateköt kölcsönöz a tévedő előtt. Ha ezekre sem hallgatna, akkor — és nem előbb — hozható ügye a gyülekezet elé. Aki mindezeket az egyesített fāradozásokat figyelmen kívül hagyja, az megszakította az Udvözítővel fennállott összeköttetését; ezáltal pedig a gyülekezetből is elszakadt. Jézus azt mondotta, hogy az ilyen ügy tekintésük, mint a pogányt, vagy vámszedőt." (DA. 440. 441. old.)

"Intsetek minden veszélyben levő lelket... Ne vezétek a bűnt nevenél. Mondjátok meg, hogy mit mondott Isten a szombat megünneplése, lopás, bálványozás és minden igazságtalanságra vonatkozólag. Akik pedig ezeket

Bibliaellenes házasságkötések.

cselekszik, Isten országának örökösei nem lehetnek.' Ha inkább választják a bűnben való megmaradást, akkor Krisztustól szakadnak el. Ha pedig a gyülekezet eljárását nem igazolja, hogy ezt az eljárást nem helyesli, akkor Urát tagadja meg. A gyülekezetnek ugyanúgy kell a bűn felett ítélkezni, mint ahogy Isten ítélkezik. Ha úgy jár el a bűnnel szemben, mint Isten, akkor határozatait a menny is igazolja. Aki Krisztus gyülekezetének tekintélyét megveti, az Krisztust veti meg." (DA 805. 806. old.)

1. A házastárs megválasztásánál néha milyen hibákat követnek el?

"Láttam eseteket, hogy azok, kik az igazságot vallották, azt a nagy hibát követték el, hogy hitetlenekkel kötötték házasságot. Eleintén remélték, hogy a hitetlen fél az igazságot később elfogadja. Miután azonban a hitetlen fél célját elérte, távolabb áll az igazságtól, mint valaha. Azután megkezdí Sáltán ravasz és állandó fáradozásait, hogy a hívő felet az igazságtól elhárítsa." (T. II. 128. 129.)

2. Miért tiltotta meg Isten Izraelnek más népekkel való összeházasodását?

"Isten a régi Izrael gyermekeinek legszigorúbban megtiltotta, hogy más nemzetek tagjai közül válasszanak életársat. Ez ellen ma azt az érvet hozzák fel, hogy Isten annak idején azért rendelkezett így, hogy a hébereket a bálványimádókkal való összeházasulástól megóvja, nehogy pogány családokkal kerüjjenek rokoni kapcsolatokba. Az akkori idők pogányai azonban jobb helyzetben voltak, mint napjaink megátalkodottjai, kik az igazság világságával bírnak, de azt állhatatosan visszautasították. Napjaink bűnözői sokkal bűnösebbek, mint az akkori pogányok voltak, mivel ma az Evangélium világsága ragyog körülöttük. Aki lelkiismeretét erőszakkal elhallgattatja, az készakarva Isten ellenségévé válik. Az Úr, midőn az ilyen házasságokat megtiltotta, a következőkkel okolta meg: 'Mert elpártoltattá a te fiaidat én tőlem.' 5. Móz. 7. 4. Aki a régi Izraelben Isten ezen tilalmát áthágni merészelte, csakis vallásos alapelvei rovására tehetette. (T. II. 134.)

3. Hitetlenekkel kötött házasság miért nincs Isten akaratával összhangban?

"Isten akaratát lábbal tiporja az, aki az igazságot vallja és hitetlennel köt házasságot. Isten kegyelmét játsza el, s keservesen fogja megbánni. A hitetlen fél kitűnő, erkölcsös, jellemes ember lehet; de az a tény, hogy Isten követelményeinek eleget nem tett s a felkínált üdvösséget visszautasította, elegendő ok arra, hogy a vele való társulásról lemondjunk. A hitetlen fél jelleme hasonlatos lehet ahhoz a férféhoz, kinek Jézus ezt mondta: Egy fogvat-

27-én. A kora reggeli órákban, kis csoportunk, szívében örömmel vonult ki a túskevári fürdőhöz, ahol a szabadban volt szép keresztségünk. Ezen alkalommal három kedves lélek merített alá, bizonyítva ezzel azt, hogy megtalálták a menny felé vezető utat, s szövetséget kötöttek az Úrral. Örömkben mindannyian osztoztunk, s hálásak vagyunk az Úrnak azért is, hogy az idegenek közül is többen érdeklődéssel nézték végig a keresztséget, s maguk tettek bizonyosságot arról, hogy az alámerítéssel végzett keresztség a biblia szerinti. Engedje az Úr, hogy minél előbb lehessen hasonló szép ünnepélyben részünk.

Buzgó M.

Július hó 4-én keresztelt alulírott Budapesten három székesfehérvári és egy váli lelket. Székesfehérvár nehéz terület, de az Úr szava olyan mint a sziklazúzó pöröly; azért nyit utat magának mindenütt és nem tér vissza sehonnan üresen. Ebben az évben már hét kedves lélek kötött szövetséget az Úr Jézussal, a szent keresztségben, Székesfehérvárról. Tartsa meg őket az Úr mindvégig az ő igazságában, hogy elnyerhessék az örök életet.

Április 23-án ugyancsak alulírott keresztelt Pécsen négy kedves lelket. Korán reggel indult a kis csapat a kedves testvérekkel együtt a fürdőbe. Mire kint a városban az élet megindult, a négy kedves lélekben is új élet fakadt, mert új teremtményekké lettek a Krisztusban. Teremjen ez az élet sok gyümölcsöt bennük az örökélet számára.

Murányi A.

Július 12-én volt Budapesten a második évnegyedi keresztségünk, amikor is Isten kegyelméből 19 lélek kötött az Úrral szövetséget. Ez alkalommal kereszteltük Magyarországon a legöregebb testvérünket, ki 97 éves korában fogadta el az igazságot. Ezen öreg testvérnőnknek meg volt az az öröme, hogy leányával együtt keresztelkedhetett. Adja a Mindenható, hogy Igéje még sok kereső léleknek szolgáljon áldásul.

Zarka D.

Az Úr kegyelméből úgy az első, mint második negyedben a következő helyeken volt keresztségünk: Békéscsabán kilenc, ebből öt lélek Szeghalomról. Gyulán 10 lélek, ebből öt Gyulaváriból. Hódmezővásárhelyen hat lélek, kettő ebből Szegvárról való. Battonya és környékéről nyolc lélek kötött szövetséget az Úrral az első negyedben. A második negyedben pedig Sarkadon volt szép keresztség, nyolc lélek, közülük négy lélek gyulai. Szeghalmon két lélek kötött újból szövetséget. Makón négy lélek lett keresztelve nagyszámú közönség jelenlétében. Ezenkívül még néhányan visszatértek az anyagyülekezethez. Ezek szerint csupán a kelet terület déli kerületében összesen az első félévben 51 volt a felvétel, a sok nehézség és a lelkeknek folytonos zaklatása ellenére. Mondhatjuk, hogy az Úr a viharban szülte őket újjá. Aldja meg az Úr az új testvéreket mindenfelé. Még több lélek vár a következő negyedben keresztségre. Legyen áldott az Úr, mert övé egyedül a dicsőség.

Berghauer I.

Jólétimunka.

Az Úr erős a gyengékben és sokat tesz azok által, akik Őbenne bíznak. Nem engedi, hogy népe megszégyenüljön. Ezt tapasztalták a k. miskolci testvérek is június 14-én. Ezen a napon hat nőegylet gyűjtött a Stefánia részére. Amíg a többi nőegyletek összesen kb. csak 600.—P-t tudtak gyűjteni, addig a mi nőegyletünk 1383.50 P.-vel tudott elszámolni. Eddig hat ilyen gyűjtésben vettek részt a miskolci testvérek. Érdekes megfigyelni, hogy hogyan haladtak előre és hogy mindig nagyobb áldásban volt részük. Az első gyűjtés alkalmával 186.—P.-vel, a második 217.—P., a harmadik 307.—P., a negyedik 336.—P., az ötödik 385.—P. s a hatodik alkalmával 1383.50 P. eredményt tudtak felmutatni. A jóléti munka révén nagyon jó hírnévnek örvendenek a miskolci testvérek. Az egyik miskolci lap nagyon elismerően nyilatkozott az adventista nőegyletről. A k. Bojtár testvérnő igazán szívéen hordozza az ottani jóléti munkát és az Úr dicsőségére, valamint a műjavára használja fel a néki adott talentomot. Kérészem az Úrtól az, hogy áldja meg a jövőben a k. Bojtár testvérnőt és az ő hűséges csapatát. A többi gyülekezeteknek pedig szolgáljon ezen rövid jelentés bátorításra, hogy a jóléti munkában hasonlóképpen tevékenykedjenek.

Murányi A.

Unió-konferencia.

A Divízió Bizottságának meghatározása alapján a Magyar-Unió f. évi okt. 1—4 között tartja választó konferenciáját, melyre külföldről a következő vendégek jelennek meg: Schubert, Weeks, Böx, Vollmer, Gugel, Minck és Hulda Jost testvérek.

Halálozás.

Július hó 8-án temettük el kedves özv. Bakos Pálné testvérnőnk, Orosházán, ki abban a reménységben aludt el, hogy az első feltámadás alkalmával szeretteit viszontláthatja. — Alulírott a háznál és a sírnál szólott Ján. 14, 1—3 alapján a nagyszámú gyászoló közönséghez vigasztaló szavakat.

Zarka D.

Folyó év július hó 18-án nagy részvét mellett temettük el Vecsésen 28 éves korában Rigler László testvérünket, aki hosszas szenvedés után a feltámadás boldog reményében tért nyugovóra. Alulírott is ezt a reménységet hirdette az egybegyűlt nagyszámú gyászoló közönségnek.

Katona S.

Toth Ferencné testvérnőnk, hosszas betegség után, Pestszentlőrincen július hóban pihenni tért az Úrban. A gyászbeszédet a temetőben alulírott tartotta.

Farkas P.

S Z O M B A T I S K O L A

1 9 3 6 O K T Ó B E R 3 - T Ó L D E C E M B E R 2 6 - I G .

1936 október 3.

Előszó. Ebben a negyedben az üzenet győzelméről olvasunk, a „sötét földrész” déli részében.

Isten Lelke csodálatosan működik eme sötét tartományok lakóinak szívében s megösmerteti velük az utolsó intő-üzenetet. Hírek érkeznek a kereszt győzelméről Nyassaföldről. A Kongó, Sambesi, Angola, Rhodesia, Betsuana és Ruanda tartományokból misszionáriusaink segítséget kérnek s mondják, hogy ütött Afrika órája. Vajjon ne adakozzunk-e Isten segítségével a 13. szombat olyan mértékben, mint eddig még soha?

Ütött Afrika órája!

Már negyven év óta végzünk missziómunkát a sötét földrészen. Mindezideig még sohasem tapasztaltunk olyan csodálatos előrehaladást, mint a jelenben. A terület minden részéből hatalmas előretörésről hallunk. Valóban, ez Afrika döntő órája.

1935-ben több mint százezren látogatták szombatiskolánkat. Elképzeltük-e, hogy ez mit jelent? Az egyik szombat 12.025, egy másikon 17.272 látogatónk volt. Az elmúlt év folyamán 4000 lelket kereszteltünk meg és vetünk fel a közösség kötelékébe, míg további hatezren látogatták bibliaóráinkat. Anderson testvér körülbelül 50 évet töltött Afrikában. Kijelentette, hogy sosem remélte, hogy ezt az eredményt megláthatja.

Jelenleg orvosi művünk terjed gyorsan. 1934. év végén hét orvosunk volt, kik közül kettőnek betegség folytán el kellett hagyni a területet. 1935/36-ban hét újabb orvost kaptunk. Most tehát 12 orvosunk van. Azonban korántsem elegendő, hogy az igényeket kielégítsük. Mind több istenfélő orvosra van szükségünk, s tényleg, orvosaink és ápolóink feladataink teljesítésében hatalmas tényezők.

Van egy felsőbb iskolánk európaiak részére, hat iskolánk benschülöttek számára és 476 misszióiskolánk 26.474 tanulóval. Nemsokára többszáz fiatal ember végzi be tanulmányait s veheti fel a gyakorlati munkát. Közülök sokan borralónak megfelelő csekélységért is dolgoznának. De honnan vegyük?

Néhány hónappal ezelőtt Evans atyafival együtt területi gyűlésen vettünk részt s két és félórán át hallgattuk, hogy 40 kiküldött újabb iskolákért könyörgött. 1364 szombatünnepelőt képviseltek. Még ma is fülemben cseng kérelmük. Bármily szomorúan, de többeket segély nélkül kellett visszautasítanunk. Ilyen tapasztalatok mindnagyobb hűsége és odaadásra buzdítanak bennünket.

1936 október 10.

Repül az üzenet Északrhodesiába.

Repülőgéppel tesszük meg három óra alatt azt az utat, melyhez Livingstonnak hónapokra volt szüksége. Mult évben még nekünk is három hetet vett igénybe, pedig a lehető legjobb közlekedési eszközt választottuk; egy csónakot.

Anderson testvérünk 1899-ben kelt át a Sambesi folyón s kezdte meg a munkát Északrhodesiában. Pionirjaink a dzsungelen át vágják útjukat, dacolva minden veszéllyel és trópusi betegségekkel. Így jutottak el ehhez az ismeretlen, vad néptörzshöz, Barotseföldre. Északrhodesiában minden 120-ik lakóira egy szombatünnepelő jut. Ebben az évben már minden 80-ik várja területi konferenciánkat. Barotseföld nagyfőnöke, III. Yete kitérte szívéét és 375.000 alattvalójának szívéét az üzenet előtt.

Liumba-Hill-i konferenciánkon egy törzs 12 főnöke figyelt az üzenetre. Az előadások alkalmával Anderson testvér elé járultak s így szóltak: „Kedves Atyáink, szíveink mélyen megrendültek. Hallottuk, hogy Jézus csakhamar eljön. Hogyan térhetnénk vissza népünkhez tanító nélkül? Hogyan készüljünk elő Jézus eljövételére?” Sajnos tanító nélkül kellett őket visszaküldeni.

Tapóban a konferencia záróbeszédét tartottam, mialatt Anderson testvér a csónakhoz sietett, hogy elkerüljük a borzalmas hőséget. Eppen befejeztem, midőn egy 150 tagú küldöttség érkezett. 12 napig utaztak, hogy részt vegyenek előadásainkon. Tanítást kívántak. Útközben gyökereken és vad gyümölcsökön éltek. Visszahívtam Anderson testvért s hat órát tartottunk nekik.

1936. október 17.

Gyermekklinikák.

Képzeltétek el, gyermekklinika egy afrikai misszióállomáson! Afrikában a csecsemőhalandóság 25—75 % között ingadozik. Ennek különféle okai vannak.

A falu, egy az állatok részére bekerített hely köré épül. A trágya mindmélyebbre és mindmesszebbre hatol, míg végre az ajtókon át a kunyhókba is szivárog. A kunyhó karókból áll, melyek kívül és belül agyaggal vannak bekenve. A tető szalmából van. Kémény és ablak nincs. Tüzet a helység közepén raknak, a füst meg utat keres magának kifelé. A kunyhó tehát sötét, füstös és nyüzsgő a bogaraktól. Ágy ismeretlen fogalom. Az emberek gyékényen alszanak, az egész család benn a kunyhóban.

Ilyen körülmények közé születnek a gyermekek. Különböző szokások írják elő a csecse-

mők kezelését. Néhány törzsnél a csecsemőt vörös földdel teljesen bekenik. Némely helyen a földhöz még olajat is kevernek. Mások friss tehéntrágyát használnak. A gyermeket a gyékényre fektetik. Legyek és rovarok rajzák körül, szemére és szájára telepszene. Eleinte a csecsemőnek nem adnak anyatejet, hanem kassava és maiokagyökerek finoman megőrölt lisztjéből készült levessel táplálják. Az eredmény különböző. Legtöbbször gyorsan beáll a halál. Az anya magával viszi a csecsemőjét a folyóhoz s hideg vízbe mártja. Ha dolgozni megy, a kicsinyt gyapjútakaróval vagy állati szőrmével hátára köti. Teste a gyermeket izzasztó melegen tartja. Azután leveszi hátáról s egy fa alá teszi. A gyermek meghül s tüdőgyulladást kap. Van-e hát ezeknek az embereknek gyermekklinikára szükségük? Van-e szükségük egy olyan helyre, hol az anyák tanítást nyerhetnek, hogy gyermekeiket hogyan ápolják? A fekete anyák éppúgy szeretik gyermekeiket, mint minden más anya.

Songa misszió orvosa, Dr. E. Morel elbeszélte, hogy egy anya kéthetes gyermekével 65 mérföldet gyalogolt, hogy a kórházba juthasson. Miért? Egy másik asszonytól hallotta, hogy a kórházban anyák oktatást nyerhetnek gyermekápolásról. Eljött, hogy ebben az oktatásban részesüljön. Pogány asszony, de tanulni akar. Délafrikában mindenütt élnek anyák, kik szeretnék tudni, hogy gyermekeiket miként ápolhatják helyesen.

Mote testvérnő a Batonga és Baila törzsek között végzett munkájáról értesít. Ott már nagy leányiskolánk van. Ezelőtt idegenkedtek az iskolától, most azonban már 50 növendékünk van. Röviddel ezelőtt egy kicsiny árvát hoztak a misszióállomásra. Mote testvérnő megbeszélte a tanuló lányokkal az ügyet, kik megígérték, hogy segítenek, ha a csecsemő a misszióállomáson maradhat. Ez a csecsemő szolgál bemutatóul a növendékeknek az anyai kötelességek elsajátítására. A gyermek így növekszik s jól gyarapszik. Máskor anyákat hívunk meg, hogy hozzák el csecsemőiket a klinikára. Tízre számítottunk, de 27-en jöttek. A kicsiket megfürösztöttük, lemértük és megvizsgáltuk. Ilyen alkalomnak minden misszionárius örül, mert nemcsak a gyermeknevelés- és háztartás kérdéseiben nyújthat segítséget az anyáknak, hanem beszélhet velük az anyák és gyermekek nagy Barátjáról, aki mindennel törődik, ami életükhöz tartozik.

1936 október 24.

Kórház Sophiatown-ban. (ejtsd Szófájataun.)

Az afrikai benszülött mindjobban megérti és értékeli az orvosi és sebészi kezelést. Ma már másként látja a dolgokat. A változás gyorsan ment végbe s ezzel együtt az üzenet viharos előretörése. Mennél több ajtó nyílik meg számunkra, annál nehezebb a beérkező kérések kielégítése. Embereink volnának kellő számmal, de pénzünk nincsen, hogy kiküldhessük őket. Ez gátolja fejlődésünket.

Johannesburg benszülött negyedéből már régen kértek, hogy a hegyszélen, Délafrika arany szikláján, kórházat építsünk. Mindeddig nem tehetünk eleget a kérésnek, — pénz híján. Éveken át a nyilvánossághoz fordultunk adományokért az aratási hálamunkára. Kérelmünket orvosi missziókkal indokoltuk. Hisszük, hogy művünk ezen ágát kell elsősorban kiépítenünk, mert a szükség így követeli.

Johannesburg városi tanácsa ingyen telket ajándékozott nekünk, hogy ott a kórházat felépítsük. A telek fekvése kedvező, mert 30.000 ember lakik körülöttünk, tehát a lélekmentési munkánk kilátásai igen jók. Ezrek fognak hallani az üzenetről, ha kórházunkat és szeretetotthonunkat felkeresik. A városi tanács rendelete szerint, hat hónapon belül meg kell kezdenünk az építkezést, vagy pedig más telket kell keresnünk, amit azonban nem kaphatunk meg ilyen kedvező feltételek mellett.

Nagyrészen tőletek függünk! Ha az intézetet már felépítettük, sikerül majd öfenntartóvá tennünk. Vajjon ne használjuk-e ki ezt a kedvező alkalmat, s ne vegyük-e birtokunkba ezt az új helyet, a legnagyobbat, mely Afrikában a miénk? Vagy pedig, csak azért mivel nincsen pénzünk, mondjunk le a telekről s ne építsük fel a kórházat?

1936 október 31.

Küzdelem a bélpoklosság ellen.

Nyassaföld, a szó legszorosabb értelmében a „legsötétebb Afrika”. Kétezer mérföldnyire északra fekszik a Fokvárostól s 350 mérföldnyire az Indiai Óceántól. Nagyon egészségtelen vidék, melynek déli részén épült a Malamuló misszióállomásunk. Ezen a kis területen kb. 6000 bélpoklos él.

Munkánkat a bélpoklosok között 1926-ban kezdtük meg. Csodálkoztunk, hogy mily sokan vannak. Az egyik misszionáriuscsalád vízfordója, a másiknak a szakácsa és mosogatója volt bélpoklos. Ezekután természetesen minden alkalmazottat alaposan megvizsgáltunk.

A bélpoklos-telep patkó alakban épült. Az egyik oldalán van a szeretetház és a kórház, szemben az iskola és a gyülekezeti ház. Eleinte fűből készült kunyhókat építettünk, de ezek nem váltak be. Most négyszögletes téglapületeink vannak, döngölt padlóval és fűből készült tetőkkel. A szükséges építkezési költségeket a „Bélpoklosság leküzdésére alakult brit társulat”-tól kaptuk.

A bélpoklosság csak a végső állapotban gyógyíthatatlan. Akik még jókor eljönnek kezelés végett, remélhetik, hogy egy szép napon elhagyhatják a telepet, s csupán évenkénti felülvizsgálatra kell jelentkezniök.

Szeretném, ha meglátogathatnátok a Malamuló bélpoklos-telepet, s saját szemetekkel győződhetnétek meg a mű előrehaladásáról. Egyik napon 24 beteget bocsáthattunk el gyógyultan. Egyszerre 58 beteget keresztelhattunk meg, kik nem csupán testi bélpoklosságuktól, hanem a

oún fertőző betegségéből is meggyógyultak. Egyik betegünk, ki négy évig volt a telepen, mint új ember, új eszmékkel távozott. Egy év után visszatért, kérve hogy menjek el vele falujába, negyvenen várokoznak keresztségre. Midőn a misszionárius megérkezett, a zülött, piszkos pogány falu helyett egy tiszta, egészséges telepet talált. Hét lelket azonnal felvehettünk keresztség által közösségünkbe, a többiek később szintén szövetséget kötöttek Megváltójukkal. A gyülekezet, a belpoklosságból kigyógyított vezetőjével, most 60 tagot számlál.

Dr. Márkus, ki öt éven át vezette ezt a telepet, a kormány számos tisztviselőjének mutathatta be munkánkat. Legnagyobb elismerésüket fejezték ki, s adományokat juttattak hozzánk, hogy tetszésüket ily módon is nyilvánítsák. Az adományok újabb épületek céljaira szolgálnak. Reméljük, hogy ti sem hagytok cserben!

1936 november 7.

Jöjjetek, jöjjetek, még mielőtt késő lenne!

„Nagyon nyugtalan vagyok. Fiacskám nagybeteg. Nem tudom mi lesz. Csak Isten tudja. A betegség tegnap kezdődött, mára igen rosszabodott. Nincs orvosom fiam gyógykezelésére.” Így szólt az a levél, melyet egyik távoli falusi iskolánk tanítója küldött egy kerékpárossal misszióorvosunkhoz. A kerékpáros azonnal visszasietett az orvossággal — sajnos, későn. A következő reggelen az apa szomorúan, de a keresztény boldog reménységével, értesített a gyermek haláláról.

Tegnap ismét express-levelet kaptunk az az egyik benszülőtt munkásunktól. „Nehéz esetünk van. Mindent megkíséreltünk, de eredmény nélkül. Kérlek Wheeler mama, gyere, gyere, mielőtt még nem késő.” Válaszunk az volt, hogy azonnal útnak indultunk a 14 mérföldre lakó beteghez. A fiatal ember öt nappal azelőtt napszúrás következtében orrvérzést kapott, amit nem tudtak elállítani. Az Úr megáldotta igyekezetünket, a vérzést sikerült azonnal elállítanunk. Mielőtt eltávoztunk, imádkoztunk az ifjú teljes gyógyulásáért, aki kijelentette, hogy szilárdan bizik Isten gyógyító hatalmában.

Ezek az esetek bizonyítják, hogy a boldog reménység mennyire felemelő hatással van a benszülöttekre, átsegíti őket betegségen és halálon. De mi történjék azokkal, kik még nem hallottak Istenről, aki nemcsak testi bajaikat akarja meggyógyítani, hanem, aki bűneiket is megbocsátja. Afrika telve betegséggel, inséggel, nyomorúsággal és bűnnel. Telve emberekkel, kik segítségünkre szorulnak: betegekkel, gyámoltalanokkal, tudatlanokkal és bűnösökkel. Éhínségek mindenfelé, a falvakban sokan halnak meg tüdővészben. A belpoklosság is sok áldozatot szed. Lelki állapotuk ugyanolyan rossz, mint a testi.

Kedves testvéreink, ti is velünk együtt osztoztok ama felelősségben, hogy a testi és lelki segítségről és megújulásról szóló örömmüzenetet eljuttassuk azokhoz, kik a „halál árnyékának

völgyében járnak.” Barotseföld évekig el volt zárva előlünk, de most kitárta kapuit. Hegyeiről, síkságairól, mindenünnen hangzik a szívet tépő kiáltás: Jöjjetek, jöjjetek, még mielőtt késő!”

1936 november 14.

Iskoláink, mint lélekmentők.

A bantu nép már 100 év óta érintkezik a nyugati civilizációval s tagjainak 25%-a valamely keresztény egyházhoz tartozik. A bantukat személyes munkánk által nyerhetjük meg leginkább az igazságnak, amihez iskoláink jó alkalmat nyújtanak.

A délafrikai misszióterület iskoláinak élén a Spion-Kop Missziószeminárium áll, melyben tanítókat és bibliamunkásokat képeztünk ki. 1935-ben, a pogány tanulókat is beleértve, kilenc felekezet és szekta képviselői vettek részt tanfolyamainkon. Ezek az ifjak öt különböző nyelvterületről valók, melyek további tájszólasokra oszlanak.

Az Úr megáldotta iskolánk igyekezetét, hogy ezeket az ifjakat Krisztusnak megnyerje. Néhány év óta minden vizsgázó megkeresztelkedett. 1935-ben 35-en készültek keresztségre, közülök 14-en már alámerítkeztek.

Legutóbbi szünidei tanfolyamunk alatt a tanítók elbeszélték missziótapasztalataikat. Swaziföldről, Hlubi testvérnő említette, hogy egy törzsfőnök 16 éves leánya, iskolánk tanulója, megkeresztelkedett. Mivel ő volt a család legidősebb leánya, szülői erőszakkal táncra akarták csábítani. A leány azonban vonakodott a pogány szokás követésére. Nemsokára a leány anyja és nénje megbetegedtek. Hlubi testvérnő gyógykezelte őket. Eddig ennek a hottentotta falunak majdnem minden lakója elfogadta az igazságot.

Midőn De Beer testvér Griquaiföldön evangélizáló munkáját befejezte, néhányan iskolát kértek. Küldtünk hozzájuk egy benszülőtt testvérnőt. Az ottani törzsfőnök, aki egy másik missziótársaság prédikátora, legerősebben ellenállott annak, hogy iskolát nyissunk. A hatóságokkal is fenyegetődött, de nem tehetett semmit, mert az iskola egy testvérünk telkén épített fel.

Ennek a törzsfőnöknek szülei megbetegedtek s kórházba kerültek. Egy hónap mulva mint gyógyíthatatlanokat elbocsájtották őket. Egy testvérnőnk meglátogatta őket, látta inségüket s gyülekezetünk tagjai közül segítséget vévén magához, kijavította az omladazóban lévő kunyhójukat. Azonkívül ápolta az öreg házaspárt, s gyógyszereket vett nekik. Ez megtörte az előítéletet. Az út az orvosi- és missziómunkára megnyílt és pedig éppen azok között, kik azelőtt rólunk mit sem akartak hallani.

1936 november 21.

Nincs még egy ilyen Isten!

Songa misszióink kórházába beszállítottak egy benszülöttet, kizáródott súlyos sérvvel, hal-

dokló állapotban. Dr. Morel és a napi munkától teljesen kimerült személyzete, imában fordult Istenhez erőért és áldásért, s a műtét sikerült. Tíz nap múlva a beteg átmehetett a lábadozók részére épült helyiségbe. Esete, mint egy a sok száz közül, feledésbe merült.

Egy szombaton, a szombatiskola befejezése után, egy benszülött asszony engedélyt kért, hogy a gyülekezethez szólhasson. Kétszáz ember jelenlétében a következőket mondotta: „Kabongóban lakom, innen 85 mérföld távolságban (tehát négy napos járóföldre). Férjem öccsének szintén sérve volt, mely mindig csak rosszabodott. Törzsünk gyógyítói nem tudtak rajta segíteni, meghalt. — Mondottam férjemnek, (az általunk felmentett, megoperált benszülött) hogy te is így fogsz járni, mert a mi orvosaink nem képesek rajtad segíteni. Hallottam, hogy a Songa misszió embereinek Istene igen erős Isten. Nincs olyan Isten, aki a mi gyógyító embereinknek úgy segítene, mint a ti orvosaitok Istene. Férjem halálán volt, mikor idehoztuk. Meggyógyult. Most tudom, hogy nincs még egy olyan Isten, mint a Songa misszió Istene, s a ti orvosaitok Istene még a halálból is megszabadíthat. Seholy sem láttam ilyen embereket, mint itt, kik nekünk ételt, tűzifát, orvosságot és hajlékot nyújtottak. Naponként adok néktek és orvosaitoknak hálát, s Istenetek minden szellemem felül áldom. Hazafelé vezető utunkon mindenütt elmondjuk, hogy milyen jó bánásmódban volt részünk.”

Éppen most készült el kiadóhivatalunk a Songa-nyelvű iratainkkal. Ha ezentúl kórházunkból a betegek eltávoznak, magukkal viszik a nyelvükön kiadott evangéliumot is. — Munkások hijával vagyunk, ami anyagi eszközeink hiányosságának következménye. Vajha a nagy Orvos képessé tenné népét, hogy a szükséges összegeket rendelkezésünkre bocsáthassa.

1936 november 28.

Örvendetes haladás Ruandában.

Egy szombat reggelen, olyan területen, hol csak ebben az évben kezdtük meg munkánkat, kellemes meglepetésben volt részem. Több, mint 800 lélek gyűlt össze. Távolságban ének hallatszott: „É szent nap reggele vonz ég felé.” Mikor közeledtek az énekesek, meglepődve láttuk, hogy benszülött asszonyok, kik sem írni, sem olvasni nem tudnak! Szíveik azonban tapasztalták drága Üdvözítőnk szeretetét.

Ebben az országban eddig olyan rendelet volt érvényben, hogy missziós társaságoknak iskola alapítására nem adtak engedélyt, ha két kilométeren belül más társulat tart fenn iskolát. Végighaladtam egy új földterületen, hol a római katolikus misszióknak 16 iskolája áll fenn. Míngyárt megérkezésem után a római katolikus misszió újabb 17 iskola alapítására kért engedélyt, melyek úgy lettek volna beosztva, hogy két kilométer körzeten kívül terület már ne maradjon. Megerőltettük magunkat. Százzámra ígérkeztek benszülöttek iskolánk látogatására,

ha felépítjük azokat. A legutóbbi hónapokban ezt a rendelkezést módosították, úgy hogy a két kilométeres zónán belül is építhetünk, ha másként nem lehetséges. Már két iskolát megnyitottunk és jó látogatásnak örvendünk. Több mint ötvenen kapnak bibliatanítást. Az Úr megnyitja az utat. Itt az idő, hogy művét előbbre vigyük.

Egyik iskolánk egy nagyon szigorú katolikus iskola közelében van. Egy katolikus férfi átjött hozzánk és részt vett bibliaórákon. A szigorú katolikus törzsfőnök figyelte ezt a férfit. Mikor rájött, hogy hozzánk jár, elverte őt s megtiltotta iskolánk megközelítését. De az illető hű maradt és mégis eljött. Mikor a katolikus iskola látogatói az esetről tudomást szereztek, szerették volna tudni, hogy miért nem szabad ennek a férfinak hozzánk járnia. Az eredmény az volt, hogy mindannyian csatlakoztak a bibliaóráinkon résztvevő csoporthoz. A római katolikus iskolát igen kevesen látogatják.

1936 december 5.

Előhaladás Délnyassaföldön.

A nehéz évek ellenére, művünk történelme Nyassaföldön előrehaladásról és győzelmekről számolhat be. Új területeket vettünk munkába, új munkát kezdtünk meg, s ezek fogadták el az igazságot.

Nyassaföld déli részén, Thekerani missziókon a legörvendetesebb ez az előretörés. Egy másik protestáns misszió tanítója látogatta 1930-ban konferenciánkat Pokerában, s meggyőződött az igazságról. Kilépett missziótársaságától s most az igaz üzenetet hirdeti. — Falujában nehézségei voltak, úgy hogy családjával együtt más törzsfőhöz költözött, aki otthont és munkaterületet adott neki. Nemsokára nagy érdeklődés támadt három környéki faluban. Falujában mindenki részt vesz a bibliaórákon

Éveken át sikertelenül kíséreltük meg, hogy arra a területre eljuthassunk. Most megragadtuk az alkalmat s mind a három faluba kiküldtünk tanítókat. Az érdeklődés mindinkább fokozódott. Eddig azon a földterületen kilenc gyülekezetet alapítottunk s még többet is nyithatnánk, ha anyagi eszközeink megengednék több tanító alkalmazását. Mint értesültünk, a másik missziótársulat igen kevés eredményt tudott felmutatni. Szép számmal vannak tagjaink, s többszázan keresztségre várnak.

Ugyanabban az időben egy másik körzetben hasonló eset adódott. Egy másik missziótársulat tanítója átlépett közösségünkbe s hirdette üzenetünket. Volt egyháza részéről keserves ellenállásra talált s végül a törzsfő elé vitték, aki a munka beszüntetését követelte. Mivel testvérünk erre nem volt hajlandó, a békebíróhoz vitték. Itt azonban már mi is közbeléptünk. A békebíróhoz levelet küldtünk, melynek hatása alatt ez pártolólág ítélkezett. Az igazság elleneségei elutasították s népünk engedélyt nyert tanítani és prédikálni. Ma már egész sereg iskolánk van azon a vidéken.

Önfenntartó munkásaink nagy segítséget jelentenek. Jobbmódú gyülekezeti tagjaink átvették régebbi iskoláink és gyülekezeteink vezetését, hogy a fizetett munkások új területeket vehessenek munkába. Mások családjaikkal távoli falvakba költöztek, tanításokat, prédikációkat tartanak, s új híveket nyernek meg, mialatt földmunkával tartják el magukat. Sajnos, hogy ilyen tehetséges tagjaink száma csekély s ezért anyagi segítségre van szükségünk, hogy fizetett munkásokkal még jobban előrehaladjunk.

1936 december 12.

Anwaja.

Anwaja, öreg anyóka, unokája kíséretében kénytelen volt felkeresni a távollevő misszióállomást, mert fájdalmaira már semmiféle házi-szer sem hozott enyhülést. A multban ő foglalkozott mások gyógyításával, de most belátta, hogy önmagán nem tud segíteni. Majdnem megbánta, hogy eljött a misszióállomásra, amikor már rákerült a sor a vizsgálatra, aminek eredménye szerint bélférgék által okozott vérszegénységben szenved. — Kérdezték Anwaját, hogy felforralja-e a ivóvizét? Persze nem, minnek is volna, sohse hallott ilyesméről! Egy benszülött ápoló vezette Anwaját egy terembe, hol annyi minden csodálatos dolgot látott, sőt még a vízben mozgó, apró, szabad szemmel nem látható állatkákat is, egy csodálatos kis henger alatt. Az ápoló megmagyarázta neki, hogy ezek a kis állatkák okozzák fájdalmait, de ha a vizet felforralja, akkor ezek megszűnnek élni és hatni, s egyuttal megszűnnek bélgörcsei is.

Anwaja még hosszú heteken át mesélte élményeit a csodálatos állatkákról, s a rokonok közül többen, kik szintén látogatták már előadásainkat, bámulattal telve erősítették, hogy a misszió a nép javát akarja. Anwaja elhatározta, hogy szintén elmegy az előadásokra.

Igy hatol át az üzenet Afrika falvain. Sokan először kórházainkat keresik fel, hogy gyógyulást keressenek, nem is tudván arról, hogy lelküknek is szüksége van segítségre.

1936 december 19.

Uram, várunk!

Pénteken kocsink az agyagos útban megfeneklett s elhatároztuk, hogy felütve sátorunk, ottmaradunk szombaton át. A vörös kafferek területén tartózkodtunk, akiknek egyetlen és legfontosabb ruházatuk egy vörös takaró. Gyakran arcukat is bekenik vörös földdel. Ha elfogadják a kereszténységet, nem viselik tovább magukon a vörös takarót s arcukat sem festik.

Ebéd közben, szombaton, két vörös kaffer várakozott sátrunk előtt. Azt hittük ételre várnak s küldtünk nekik benszülött munkásunkkal egyet-mást. A két vörös kaffer azonban még tovább is sátrunk előtt maradt, mire megkérdeztük, hogy mit akarnak. „Uram, várunk!” „Mire vártok?” „Arra várunk, hogy Jézusról többet hallhassunk! Beszéljete nekünk Róla!” Kérésüknek eleget tettünk s ők figyelmesen hallgat-

tak bennünket, mindaddig, míg az arramenő törzsfőnökük, tanácsadóival együtt hozzánk nem érkeztek. A törzsfőnök bejött sátorunkba, mire a két vörös kaffer eltávozott. Szívélyesen fogadtuk a törzsfőnököt s beszéltünk neki missziónk-ról. A törzsfőnök kérde: „Ti vagytok azok, kik „Isten válasza az emberi kérdésekre” című könyvet árúsítjátok?” Mondottuk, hogy mi vagyunk, aminek nagyon megörült. „Küldjete valakit falumba, aki az én tanácsadóimnak szintén eladjon egy-egy ilyen könyvet!” Szívesen megígértük neki, mire elköszönve folytatta útját.

Mindenünnen hangzik a sóhajlás és fohász: „Uram, várunk! Várunk arra, hogy Jézusról hallhassunk!” Adja Isten, hogy kötelességünket felismerjük és jól betöltsük.

1936 december 26.

A Gítwe-Misszió konferenciája.

Látjátok-e azt a nyugat felől érkező csoportot? Malinki atyafi vezeti őket, benszülött misszionáriusunk Nyassaföldről. A gyülekezetet öt évvel ezelőtt alapítottuk 100 taggal. Ma három-ezernél többen vesznek részt konferenciánkon arról a területről.

Kelet felől jön Mózes atyafi, több, mint háromezer emberével. Ő volt az első, aki Ruandában az igazságot elfogadta s mindvégig hűen kitartott. Ő volt az első, kit benszülött evangélistának alkalmaztunk. Négy évvel ezelőtt gyülekezete 20 tagot számlált. Az Úr gazdagon megáldotta fáradozásait.

Amott jön egy újabb csoport. Egy egész iskola jön. Vezetőjük három évvel ezelőtt a legnagyobb varázslók közé tartozott. — Megkeresztelkedett, közösségünk tagja és a falujában lévő 250 tagú iskolánk vezetője.

Dél felől kigyóvonásban jön Dániel atyafi 2500 lélekkel. A vidék legújabb gyülekezete, mely három évvel ezelőtt egészen igénytelenül indult meg. Ma láthattuk azt a nagy sereg embert, kik Istent dicsérik, szeretik és bíznak bene.

A konferencián 12.000-nél többen voltak jelen. Az előadás végeztével az emelvény elé járult egy küldöttség, missziómunkásokat kérve. Négy fiú, egészen északi területről, hol még sohasem dolgoztunk, tanítóért jött. Mivel kérésüket nem tudtuk teljesíteni, ott maradnak az állomáson míg tanítót kaphatnak. Tizenöt kérést kedvezően elintézhettünk, A hívások szaporodnak. Mit tegyünk? A választ ti adjátok meg ma.

ADVENTHIRNÖK a magyarországi H. N. Adveattisták negyedévenként megjelenő gyülekezeti közlönye.

Szerkesztő: Gyarmati Béla

Kiadásért felelős: Murányi Árpád

Egyes szám ára 24 fillér.

Advent nyomda Budapest.